

Un mapa sindical poc nacional

SINDICALISME

Tot i un cert consens en el món sindical del País Valencià, Catalunya i les Illes al voltant del catalanisme, l'hegemonia dels sindicats d'àmbit estatal posa al descobert la inexistència, gairebé total, de referents sindicals nacionals propis.

El sindical dels Països Catalans, a més a més de no ser unitari, segueix pràcticament els mateixos criteris que l'espanyol. Si en d'altres països com el País Basc, Galícia, Còrcega o el Quèbec els sindicats nacionals tenen una implantació forta, als Països Catalans la situació és molt diferent.

Els sindicats d'àmbit estatal, com CCOO i UGT –i a molta distància CGT i USO– han aconseguit l'hegemonia absoluta i rotunda en el mapa sindical de Catalunya, el País Valencià i les Illes. En sumar els delegats sindicals als tres territoris obtinguts pels dos sindicats majoritaris, CCOO obté més de 35.000 delegats i la UGT més de 34.000, una xifra a anys llum de qualsevol altre sindicat, encara que sigui també d'àmbit estatal, com USO (Unión Sindical Obrera) o la CGT (Confederació General de Treballadors).

Val a dir, però, que en molts casos les confederacions i federacions, especialment d'aquests dos sindicats hegemònics, han defensat posicions molt properes a sectors del nacionalisme d'esquerra. En els anys de la transició, CCOO es va convertir en una referència per a molts nacionalistes i va representar un paper important en les reivindicacions autonòmiques, especialment a Catalunya i al País Valencià. També és avui una referència per a sectors importants de l'esquerra catalanista. Ha creat departaments de normalització lingüística i ha treballat per difondre l'aprenentatge del català. I entre les confederacions dels tres territoris hi ha una col·laboració estreta, especialment en temes de llengua i cultura. Fruit d'aquestes dinàmiques és la revista quadrimestral *La Teranyina*, que aborda temes de llengua i cultura catalanes. A banda, també es comparteixen materials i s'organitzen jornades relacionades amb aquest àmbit i amb l'ensenyament.

També UGT és referent sindical per alguns sectors catalanistes, especialment després de les transformacions viscudes durant els anys 90, en la federació de Catalunya i, més recentment, la de les Illes. Aquestes dues federacions editen la publicació *Les Notícies de Llengua i Treball* i també col·laboren en altres camps i activitats, com ara l'organització de les Jornades de Llengua, Treball i Societat. La cinquena edició d'aquestes jornades s'ha fet, el 18 i 19 d'octubre passat, a Palma i, les propers s'organitzaran a Perpinyà, on UGT manté relació amb integrants de la CFDT (Confederació Francesa Democràtica de Treballadors), de la mateixa manera que també hi té relació CCOO.

Les contradiccions de l'àmbit estatal. És innegable, doncs, que CCOO i UGT –aquesta darrera, més al Principat i a les Illes, que al País Valencià– han mantingut actituds catalanistes. Però la dependència a l'àmbit estatal fa que, en ocasions importants, aquest esperit de sindicat nacional es vegi anul·lat. Per exemple, el juliol del 2000, les direccions estatals de CCOO i UGT, aquesta darrera amb matisos de forma, donaven suport a un informe del Consejo Económico y Social (CIS) que recomanava al Govern espanyol la necessitat d'establir marcs de negociació laborals més uniformes, per evitar que les competències de les comunitats autònomes no augmentessin la divisió territorial i la falta de cohesió social d'Espanya. Aquesta posició és la que ha impulsat el Govern espanyol a plantejar-se modifi-

Manifestació d'un 1 de Maig a Barcelona, convocada per la UGT, CC.OO i USO. L'hegemonia dels sindicats d'àmbit estatal als Països Catalans és absoluta.

car el marc de relacions laborals, una mesura ajornada, de moment, però a la qual els sindicats espanyols no s'hi oposen. I com dèiem, aquest criteri entra en contradicció frontal, per exemple, amb els criteris que CC.OO i UGT de Cata-

lunya. Totes dues centrals defensen al Principat un marc de relacions laborals català i la regulació dels salaris en funció de l'IPC autonòmic.

Aquestes contradiccions amb les relacions d'àmbit estatal no han impedit que

tots dos sindicats tinguin la majoria hegemònica al país.

Si fem una divisió de tipus quantitativa, entre sindicats majoritaris i minoritaris, es veu clarament que no existeixen sindicats d'àmbit nacional majoritaris, encara que entre els minoritaris n'hi ha també de dependents de les centrals espanyoles. Així trobem la presència dels sindicats CGT (Confederació General de Treballadors) i la USO (Unión Sindical Obrera), d'àmbit estatal, que també tenen una presència considerable al país, per davant d'altres sindicats nacionals com la Intersindical-CSC (Confederació Sindical de Catalunya), la IAC (Intersindical Alternativa de Catalunya), la STEPV-IV (Sindicat de Treballadors de l'Ensenyament del País Valencià-Intersindical Valenciana).

Per tant, malgrat que es pot parlar d'un cert consens al voltant del catalanisme polític entre les centrals sindicals (n'és un exemple la cimera entre sindicats catalans contra la política del PP, amb la presència, entre d'altres de UGT, CGT, IAC, Intersindical CSC i SAP, a la qual CC.OO no hi va assistir per motius al marge dels continguts), no hi al país un sindicalisme amb referents propis, sinó una dependència pràcticament absoluta respecte les organitzacions d'àmbit estatal. Unes organitzacions sindicals que s'han hagut d'adaptar a la sensibilitat catalanista pròpia de sectors importants de l'esquerra a Catalunya, el País Valencià i les Illes.

Enric Rimbau

Cines Babel
Cines Albatros

Cines Albatros

L'ILLA DE L'HOLANDÈS
Una pel·lícula de Sigfrid Monleón

Si presentes aquesta butlleta tindràs el següent preu especial:

Si ets subscriptor d'EL TEMPS:
575 ptes. tota la setmana

Si ets lector d'EL TEMPS:
575 ptes. de dilluns a dijous

C/ Fra Lluís Colomer, 4. VALÈNCIA

